PROGRAMMA
QVO
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
BERNHARDUS BARNSTORFFIUS,
Med. Doct. Prof. P. & Poliater,
JESUM
VINCULIS cruciatuum & mortis SOLUTUM, deqve victis ac vinctis hostibus gloriosè TRIUMPHANTEM,

Seriò meditandum proponit,

Civèsqve Omnes ac Singulos, ut hôc Paschali tempore sedulò id agant, qvâ decet pietate hortatur.

ROSTOCHII,
Typis JOHANNIS WEPPLINGII Univ. Typogr.

Ta ſe habet multarum rerum venuſtas, ut ex oppoſitâ deformitate, ſplendoris augmentum capiat, multòqve clariores excellentiæ ſuæ radios ad objectas turpitudinis tenebras ſpargat. Quid cœlo favente & innubi lætius; minus tamen eſſet, niſi formã hanc ei comendabilẽ nigrarũ nubiũ faceret deformitas. Solem etſi pulcherrimum, multò tamen gratiorem obſcura nox reddit, neque adſpectum lucis eâ comitaretur animi noſtri ſerenitas, niſi ſpiſſarum tenebrarum horrorem undiquaque diffuſis radiis pelleret. Æſtatem ex ſe amœniſſimam, plurimùm tamen hiems commendat, & glacialia illa marmora, canæque nivis inamœnum velamen. Non afficiunt adeo animum lætiſſima quæque, niſi quæ antegreſſi mœroris moleſtiarumve ſequuntur tædium. Sine bello non datur victoria, nulli triumphi ſine Marte, lætitiaque triumphantium & gloriæ ſplendor omnis, ex ſuperatis laboribus herculeis, periculisque vitæ præſentiſſimis, ceu natali ſolo naſcitur. Ita pariter, prægreſſi labores, dolores & cruciatus, qui diriſſimè habuerunt Jeſum Servatorem, augent glorioſiſſimè reſurgentis, deque hoſtibus victis vinctisque triumphantis ſplendorem. Servilis forma commendat Majeſtatem incomparabilem, ignominia gloriam, vincula victoriam. Quem nudius tertius in crucem exſecrabilem actum, lanceâ & clavis crudeliter penetratum, vibicibus planè lividum, inter latrones flagitioſè meritos ſuſpenſum, gravique ſarcinâ peccatorum univerſi generis humani onuſtum, triſti vultu & contritâ mente aſpeximus, luximus: Eundem hoc ipſo die, veluti juſtitiæ Solem ex terræ viſceribus & infernali abyſſo prodeuntem, comis victorioſis radiantem, Tartareisque ſpoliis & trophæis coruſcantem veneramur, deque tanto ſalutis Reparatore toto pectore lætamur. Triumphorum apud omnes gentes ſolemnitas & pompa ſemper quidem fuit maxima. Alexandro Magno Babylonem triumphando ingrediente, totum iter floribus conſtratum erat, argenteis altaribus ab utroque latere diſpoſitis, quæ thure omnibusque

odori-

odoribus cumulata fumabant, leonesque ac pardales caveis inclusi præferebantur. Et meritò Romanorum cumprimis splendidissimè actos admiramur triumphos. Qvando nimirum Imperatori decretus â Senatu hic honor erat, dictâ die in urbem portâ triumphali admissus, ornamenta triumphalia magnificentissimè ostentabat. Currum, cujus fastigium bracteis aureis decorabatur, quatuor albi equi ducebant, quin leones etiam, elephanti, tigrides, cervi, prout vel furorem indomitum, vel pavorem hostium exprimere satagebant; Tempora triumphali corona superbiebant, non imperatoris solum, sed & militum, imo & equi currusque hoc ornamento fulgebant; Sceptrum ex ebore, aquilam in summitate tenens, elatæ versabant manus. Præterea ad pascendos voluptate animos, oculosque explendos, urbium, montium, fluviorum, regionumque subactarum nomina & imagines, spolia item & exuviæ hostibus detractæ ostentabantur.

Ostentare suos (ita Claudianus) *prisco si more labores,*
Et gentes cuperent vulgo monstrare subactas,
Certarent utroque pares â cardine laurus.
Hæc Alemannorum spoliis, Australibus illa
Ditior exuviis, illic flavente Sicambri
Cæsarie, nigris hinc Mauri crinibus irent.
Ipse albis veheretur equis, curumque secutus
Laurigerum, festo fremuisset carmine miles:
Hi famulos traherent reges, hi facta metallo
Oppida, vel montes, captivaque flumina ferrent,
Hinc Libyci fractis lugerent cornibus amnes,
Inde catenato gemeret germania Rheno.

Et quod memorabile cumprimis est, Duces ex hostibus captivi, catenis onerati tonsique traducebantur, amissamque sic cum libertate dignitatem loquebantur. Quod si in acie interempti, vel fugâ dilapsi essent, imagines eorum aut vultus præferri solebant, & sub triumphantis pedibus effigiari; idque omne, inter applausus, & acclamationes populi undiquaque confluentis maximas. Verum enim vero, quicquid triumphalis in historiâ quacunque splendoris est, id Solis hodie illucescentis radiis obfuscatur subitò. Etenim, seu Victorem, seu hostem devictum triumphoque ductum spectes, victoria incomparabilis, triumphus plane admirabilis est, ad quem omnis

pompa triumfalis, usitataque magnificentia vilescit comparata. Sanè, mortales erant qui triumphabant, utut in summo rerum fastigio collocati, unde tam in ipsa pompâ, quàm convivio triumphali suggerebatur â quopiam id jusso sonorâ voce: *respice post te*: quò hominem se esse etiam in sublimissimo curru (ceu loquitur Tertull.) triumphans admoneretur. Commendat Homerus Achillem de hostibus triumphantem; eundem verò ad præsagium de imminente morte exhorruisse refert. Ad hæc, fortunæ volubilitatem pertimescere semper opus illis erat, haut ignaris, in apice jam constitutum, ad ima mox dejici posse; quapropter â tergo triumphantis Romano more, stare carnifex solebat, qvi fortunam, exoratæ gloriæ carnificem, repræsentaret: explicante ita hunc ritum Plinio. Induperator vero noster, dominantium Dominus, regumque omnium Rex audit, cujus ut vita perennis, ita corona immarcessibilis & gloria verè immortalis est, qui mortem non tantum non extimuit, sed & eandem comminuit, confregit, devoravit, ita ut vires resumere neutiquam possit. Mutet in humanis rebus fortuna vices & tempora; hîc vicissitudini adeo non datur locus, ut perpetuus in omnem æternitatem agatur triumphus. Majestatem itaqve gloriosissimè triumphantis quod adtinet, ineffabilis utiq; est, ita ut ad eam relata qualiscunque pompa mundana, exquisitissimè licet sumptuosissimeque adornata, uix dici umbra mereatur. Testatam quadantenus eam facit, ministrorũ, naturæ excellentiâ omnem mortalium splendorem longissimè excedente præfulgentium, Angelorum scilicet caterva, qvorum alii Victori triumphos junctis plausibus lætabundis accinunt, alii gaudio tripudiant, lauros alii ac palmas modo suo præferunt, alii augustum cœlestium florũ nimbum plenis manibus inspergunt, verbo: gloriæ incomparabilis fulgore repleta hic sunt omnia. Fide indigna & ridicula sunt, quæ narrant fabularum conditores antiqvissimi, de Briareo gigante, magnitudine corporis & robore mortales omnes reliqvos antecellente, centimano, tot clypeis strepente, totidemq; enses vibrante: miris modis extollunt Herculem ἀλεξικακὸν i. e. malorum depulsorem, veteres; laudantur magno numero Historicis Heroës magnanimi, qui spiritu factisq; heroicis communem excedentes mortalium sortẽ, hostium molimina

limina singulari virtute declinavêre. Ast vana hæcce omnia & ad hanc potentiam relata, nulla sunt. Hîc verè immensæ fortitudinis & geminæ quidem substantiæ gigas Deus & homo est; hic verus ἀλεξίκακος malorum averruncator omnium felicissimus, qui non Centauros fictos, Stymphalidas volucres, Geriones, leones Cleonæos, Erymantheosve apros, sed tricipitem Cerberum, horribilem Beelzebub, luctificum Behemothum, ipsum senecionem Acheronta, cum totâ Sathanicâ cohorte, victos, vinctos, prostratos in triumphum duxit, nosq; durissimis mortis carceribus mancipatos, pretioso sangvinis lytro exsoluto, faucibus orci ereptos veræ libertati restituit. Non in lernæam paludem, vel Augiæ stabulum, sed infernalem abyssum se demisit, macerieq; sic disruptâ, captivam captivitatem duxit. Aurelianum memorant Elephantos, Leones, Tigrides debellasse. Jesus reviviscens vicit Elephantum: scilicet, sagaci huic beluæ, quæ Plinio atq; Æliano testibus, religione singulari crescentem lunam veneratur, & insidiantium conamina miris modis eludere novit, dum prudentiâ venatoris majori vincatur, mundum conferimus; qui augmenta crescentis potentiæ & opum, ceu numen propitium adorat, Jesumq; Servatorem, adversâ consiliorum in fraudem compositorum multitudine opprimere tentabat; deceptus tamen & suamet fraude victus, majori virtuti succubuit. Elephantorum quoqve varius in bellis olim fuit usus. Memorabile est, quod de Antiocho Rege historia sacra refert (1. Maccab. 6.). Duxerat is contra Machabæos Principes numerosissimum exercitum, centum millia peditū & viginti millia equitum, elephantorum simul triginta duos, ad ineunda prælia eruditos. Huic Judas Machabæus cum suis itidem copiis in ocursum venit. In ipso autem congressu & ardore prælii, *vidit Eleazar unam de bestiis loricatam loricis regis, & erat eminens super cæteras bestias, & visum est ei, quod in ea esset Rex, & dedit se, ut liberaret popolum suum, sibiq; nomen acquireret in æternum. Et cucurrit ad eum audacter in medio legionis, stragem edens à dextris & à sinistris & cadebant ab eo huc atq; illuc. Et successit pedibus elephantis, supposuitq; se ei, & occidit eum, ceciditq; in terram super ipsum & mortuus ille est.* Hunc elephantum regium fortissimus Eleazar noster prostravit. Vehebantur hâc belua, ducum maximi, peltis aureis armati, Annas, Caiphas Pontifices, Rex Herodes, Pontius Præ-

ſes; ſinguli ſpecioſa ratione Chriſtum addicebant morti, illi ut blaſphemum, iſte ut ſtultum, hic velut hominum plurimorum ſuffragiis damnatum. Hâc armatura mundus velut turritus elephantus in Chriſtum ibat; ex hujus belluæ turri, quatuor-viri illi, judices iniquiſſimi in innocentem depugnabant: Sed cæſus eſt Elephas, judices dejecti, proſtratus eſt mundus, ejusq; machinationes omnes factæ ſunt irritæ. Non ſaxum oſtio ſepulti advolutum, non magno numero armati milites, unius mortui cuſtodes obſtare poterant: ſurrexit mortuus, illi ceciderunt. Vicit Eleazar noſter jureq; meritiſſimo proclamat victor: *confidite ego vici mundum.* Præterea vicit etiam reviviſcens Jeſus leonem; aſt illum qvi *rugiens circuit quærens quem devoret*, de quo antea dictũ. Vicit crocodilũ, mortem ſcilicet. Cibo piſcium, aut humanæ carnis cujus eſt appetentiſſimus (referente Plinio & Æliano) crocodilus jam ſatur, cum ad ſomnum ſe componit in litore, avis parva, quæ Trochilus vocatur, exporrectam beluam ad hiandum invitat, pabuli ſui gratiâ; & primùm quidem os ejus aſſultim purgans, mox dentes, & intus fauces quoque ad hanc ſcabendi dulcedinem maximè patulas oberrat. In hâc voluptate crocodilum ſomno preſſũ conſpicatus Ichnevmon ſerpens, per easdem fauces ceu telum quoddam immiſſus, alvum erodit. Quis ichnevmonem alvo crocodili merſum conſpiciens, non putet victum & abſorptum? Sed hæc callidi ſerpentis eſt victoria; dum hoſtis faucibus deglutitur, hoſtem perimit. Ita planè mors Chriſtum glutiit, ſed ita quoq; victoriam amiſit. Serpenti ſemet ipſe comparat Servator: *Sicut Moſes exaltavit ſerpentem*, ait, *ita oportet exaltari filium hominis.* Capitaliſſimus Ejus hoſtis mors eſt, Chriſtus enim ſe vitam affirmans, inqvit: Ego ſum via, veritas & vita. Qvid ergo mirũ, graviſſimis odiis mortem & vitam diſſidere? Subeundo autẽ mortem, deſtruxit eandẽ, nobisq; æternitatis aditum reſeravit. Hi itaq; ſunt hoſtes, de quibus hodiè triumphat Jeſus noſter. Colligite exhinc Cives optimi, victoriæ magnitudinem, triumphiq; gloriã, lætabundâ voce acclamantes triumphatori Paulinum illud ἐπινίκιον: absorpta eſt mors in victoriam, triumpho ducta infernalis poteſtas omnis. Ubi eſt, mors, ſtimulus tuus? Ubi tua inferne victoria? Deo autem gratia, qui tribuit nobis victoriam per Dominum noſtrum JESUM CHRISTUM. Noſtra ſane

res

res agebatur: *Expers peccati Christus*, inqvit Ambrosius triumphum hunc describens, *cum ad ima Tartara descenderet, seras januasque confringens, vinctas peccato animas, mortis dominatione destructâ, ex Diaboli rictu erutas, ad vitam reduxit.* Unde Cyrillus ait: *mortem aspectu hujus victoris exterritam, subito ligandam se ultro exhibuisse.* Scilicet, semetipsum mortis vinculis mirabili potentiâ solvens Jesus, nos simul solvit, dimittique fecit. Receptus apud Judæos olim ritus fuit, solvendi vinculis reos in Festo Paschatos, non habitâ certorum delictorum ratione: siqvidem & maximè facinorosis, gratiâ impunitatis facta, quod vel ex Barrabæ, hominis seditiosi & homicidæ, qvem ipsa lex Mosis occidi jubebat, liberatione ab Evangelistis descripta colligere licet. Obtinuit postmodum ritus iste apud Christianos etiam veteres, inq; Ecclesiam ex Synagogâ transiit, utut cum reorum aliquo discrimine, id quod vel ex Imperatorum Augustissimorum legibus patet. Ita enim codex Justin. (lib. I. Tit. IV. de Episcopali Audientia L. I.): *Exeqvantur judices quod indulgere consvevimus, ubi primus dies Paschalis extiterit, nullum teneat carcer inclusum, omnium vincula dissolvantur. Sed ab his secernimus eos, à quibus contaminari potius gaudia lætitiamq; communem, si dimittantur, animadvertimus. Quis enim sacrilego diebus sanctis indulgeat? Quis adultero, vel stupri incestive reo, tempore castitatis ignoscat? Qvis non raptorem virginis in summâ quiete & gaudio communi perseqvatur instantiùs? Nullam accipiet vinculorum reqviem, qui quiescere sepultos quadam sceleris immanitate non sinit; patiatur tormenta veneficus, maleficus, adulter, violatorve monetæ, homicida, parricidaq;, quod fecit, semper expectet: Reus etiam Majestatis de Domino, adversus qvem talia molitus est, veniã sperare non debet &c.* Ad qvẽ tamen locum notat celebris JCtus Gothofredus, hujusmodi liberationẽ, relaxationem fuisse potius, qvã verã dimissionem. Sine dubio â Christianis sancta hæc observatio custodita est in honorem salutaris Dominicæ passionis, ut nimirum in diebus illis, qvibus mundi Servator miseratione Divinâ reclusis inferni carceribus, peccatores cujuscunq; generis omnes, æternæ mortis vinculis merito suo detinendos, liberavit, humana qvoque clementia supernæ bonitatis imitatrix esset; id qvod Judæorum qvoq; insinuavit ritus. Maximo itaq; nobis solatio hæc mortis victoria in adversis omnibus est. Sanè, Job vermibus scatu-

ſcaturiens, carnibus jam corroſis, omni pecore abacto, liberis ruinâ domûs obtritis, vix jam oſſibus hærens, animâ in corpore ulceroſo & in extremis pene labris malè morante, in fimeto velut in ſepulchro compoſitus, canit tamen: *Scio, qvod Redemptor meus vivit, & in noviſſimo die de terrâ ſurecturus ſum.* Nos qvidem, qvanta Jobus vix unqvam patimur, nihilominus eandem Jobi ſpem in ſinu repoſitam habemus, ſcientes, qvod & Redemptor noſter vivat, qvem viſuri, & oculis noſtris conſpecturi ſumus. Qvidni ergo lætiſſima nobis exiſtat dies hæc? Excipiendus omnino ex lege triumphali, qvæ victoribus acclamationes, ovationes, κηρύγματα, ſolemnia feſta deſtinat, Servator noſter triumfans erit. Et acclamatione quidem lætâ delectatur Victor hic glorioſiſſimus; attamen, mentem ad obediendum ſibi promptam, gratitudinis præcipuè ſignū deſiderat. Gentiles, victoribus non triumfos tantùm decreviſſe, ſed & alia gratitudinis documenta exhibuiſſe Plutarchus teſtatur. Demonſtremus & nos pariter, ſpontaneo potiſſimùm pietatis, quod requirit, exercitio, ceu acceptiſſimo gratitudinis teſtimonio, qvanti partā nobis victoriam æſtimemus. Audite Paulū, qvi ubi reſurrectionis victorioſæ myſteriū, compluribus argumentis affirmaſſet, excitandis ad virtutem Chriſtianis addit ſeqventia: *Deo autem gratias, qui dedit nobis victoriam per Dominum noſtrum Jeſum Chriſtū. Itaq; fratres mei dilecti, ſtabiles eſtote & immobiles, abundantes in opere Domini ſemper, ſcientes, quod labor veſter non ſit inanis in Domino. Quemadmodum Chriſtus ſurrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate ambulemus. Hoc ſcientes, quod vetus homo noſter ſemel crucifixus, ut deſtruatur corpus peccati, nec ultra ſerviamus peccato* (1. Cor. 15. Rom. 6.). Hæc genuina declarandæ Soſpitari noſtro gratitudinis ratio eſt, ne ſcilicet carni ampliùs & mundo imo Sathanæ ſerviamus, veræ libertati virtute triumphantis Jeſu reſtituti. Reſiſtamus ergo Sathanæ, quia reſiſtendo vincimus. Vincamus noſtro modo mundum fallacem, carnemqve moroſè repugnantem; & ſic non timebimus mortem, victoriæq; Servatoris â morte, mundo, & Sathanâ partæ, reddemur verè participes. P.P. Sub Sigillo Rectorali A. MDCLXXXVII. d. 27. Martii.

